

Forsøg paa at sætte Forsikringstanken i System maa saaledes betragtes som overordentlig vellykket og opfordrer i høj Grad til at udvide Lovgivningen i samme Retning, om end under de noget ændrede Former, som en saadan Udvidelse nødvendig vil medføre.

Sygeforsikringen er ifølge sin Natur henvist til et mere begrænset Omraade og kan kun magte den rent midlertidige Invaliditet, men afgiver ikke desto mindre et aldeles nødvendigt Grundlag til at bygge videre paa Forsikringstanken. Hertil knytter sig som det næste Led Ulykkesforsikringslovene af 7de Januar 1898 og 3die April 1900, der sikre ca. 100,000 Arbejdere og Fiskere mod de økonomiske Følger af Bedriftsulykker inden for et begrænset Omraade. Endvidere Alderdomsunderstøttelsesloven af 9de April 1891, der dog allerede ved Vedtagelsen paa Rigsdagen fra alle Sider blev opfattet som en rent midlertidig Ordning af Alderdomsforsørgelsen, som i Fremtiden vilde kræve en Revision. De store Pengebidrag, som det offentlige, Kommune og Stat, yder og i Fremtiden vil yde til Forsørgelses- og Forsikringsformaal, bør kunne finde en bedre Anvendelse igennem en rationel Omdannelse af den bestaaende Lovgivning.

Betragtes saaledes vor Forsikrings- og Alderdomsunderstøttelseslovgivning som et Hele, springer det lige straks i Øjnene, at Organisationen kun er stykkevis og mangelfuld, og at navnlig den blivende Arbejdsinvaliditet, som indtræffer inden det fyldte 60de Aar, bortset fra de Tilfælde, som komme ind under Ulykkesforsikringen, er henvist til det offentlige Fattigvæsens Forsorg. Helhedsbilledet af vor Lovgivning paa dette Omraade bliver derfor at ligne ved to opførte Gavle til et Hus, hvor Midterbygningen for største Delen endnu mangler, og som derfor gør et i høj Grad ufærdigt Indtryk.

Flertallet erkender af disse og flere Grunde Betimeligheden af at tage Spørgsmaalet om en Invaliditets- og Alderdomsforsikring op til fornyet og grundig Overvejelse, men har dog ikke ment, at en indgaaende Undersøgelse af alle herhen hørende Spørgsmaal med nogen praktisk Nytte kan foretages i et Udvalg, der savner Midler til at tilvejebringe det fornødne Materiale for i det hele taget at kunne faa et grundigt Overblik over saavel de finansielle som alle øvrige Vilkaar for Opgavens Løsning.

Til dette Øjemed maatte der indsamles saa vidt muligt nøjagtige Oplysninger angaaende Dødeligheds- og Invaliditetsforholdene i Befolkningen, gældende for alle Samfundsklasser, ligesom ogsaa Oplysninger om Indtægts- og Arbejderforholdene i alle Erhvervsgrene og Samfundslag maa anses som en nødvendig Forudsætning for at kunne danne sig et begrundet Skøn over Opgavens Gennemførlighed. Endvidere maa man for i det hele at kunne bearbejde et saadant eventuelt indsamlet Materiale regne med saadanne specielle forsikringstekniske Kræfter, som ikke staa til et almindeligt Rigsdagsudvalgs Raadighed.

Flertallet har derfor samlet sig om den Opfattelse, at denne store Opgaves indgaaende Undersøgelse retteligst bør foretages i en dertil særlig nedsat Kommission, der formentlig bør sammensættes af et lige Antal Medlemmer af begge Rigsdagens Ting, valgte efter Forholdstal og suppleret med saa mange Medlemmer udnævnte af Regeringen, som denne finder nødvendigt. En lignende Fremgangsmaade er ogsaa benyttet i alle de Lande, hvor man har beskæftiget sig med at tilvejebringe en organiseret Invaliditets- og Alderdomsforsikring, f. Eks.: Tyskland, Frankrig, England, Holland, Sverige og Norge.

Det er en Selvfølge, at der i Beslutningen om Kommissions Nedsættelse ikke ligger nogen Partitagen i Principspørgsmaalet: tvungen eller frivillig Forsikring, og dette saa meget mindre, som der meget vel kunde tænkes en Forening af begge Sy-